

Observații cu privire la proiectul de hotărâre al Consiliului General al Municipiului București privind stabilirea nivelurilor impozitelor și taxelor locale în municipiul București, pentru anul 2011

1. Observații generale

Conform dispozițiilor cadrului general de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice, Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (ANCOM) are rolul de a promova concurența în acest sector, de a încuraja investițiile eficiente în infrastructură și de a proteja drepturile și interesele utilizatorilor finali.

Având în vedere aceste obiective, ANCOM consideră necesar ca în cadrul dezbaterii publice inițiate pe marginea proiectului de hotărâre al Consiliului General al Municipiului București privind stabilirea nivelurilor impozitelor și taxelor locale în municipiul București, pentru anul 2011, să prezinte observațiile și comentariile sale cu privire la propunerea de instituire a unor taxe pentru *„utilizarea temporară a locurilor publice cu rețele de comunicații electronice, construcții tehnice și echipamente cu diferite destinații”*, măsură prevăzută în proiectul de act normativ sus-amintit, supus recent consultării publice.

După cum știți, propunerea de instituire a taxei pentru utilizarea temporară a locurilor publice cu rețele de comunicații electronice a generat o stare de profundă îngrijorare în rândul furnizorilor de rețele de comunicații electronice care și-au dezvoltat rețele de acces în municipiul București, temerile acestora vizând atât legalitatea măsurii propuse, cât și efectele negative pe care aceasta o va avea asupra dezvoltării sectorului de comunicații electronice la nivelul municipiului București.

În acest context, din perspectiva argumentelor expuse în documentele de motivare ce fundamentează măsurile propuse prin proiectul de act normativ, reamintim poziția ANCOM exprimată și cu ocazia dezbaterii publice a măsurilor de implementare a proiectului „NETCITY”, respectiv că instalarea haotică a elementelor rețelelor de comunicații electronice nu aduce beneficii nici furnizorilor de rețele de comunicații electronice, nici dezvoltării armonioase a orașului din punctul de vedere al normelor de urbanism.

Totodată, în cadrul aceluiași document, precizam, cu caracter general, că orice intervenție normativă a autorităților centrale sau locale având ca obiect reglementarea domeniului comunicațiilor electronice trebuie să se limiteze la ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor legitime, proporționalitatea și oportunitatea intervenției fiind principiile care trebuie să ghideze acțiunea acestor autorități.

Fără a deține competențe legale în domeniul fiscal, dar consecventă principiilor sus-amintite, ANCOM consideră că orice măsură adoptată de autoritățile locale în vederea valorificării utilizării de către furnizorii de rețele de comunicații electronice a domeniului public, inclusiv prin impunerea unor taxe în sarcina acestora, trebuie să respecte atât dispozițiile normelor fiscale în vigoare, cât și prevederile legislației speciale în domeniul comunicațiilor electronice.

Față de cele arătate și având în vedere impactul semnificativ pe care adoptarea măsurilor propuse l-ar produce asupra uneia dintre cele mai concurențiale piețe de comunicații electronice la nivel național (București), autoritatea de reglementare ține să învedereze, chiar în condițiile în care termenul stabilit de inițiator pentru desfășurarea procedurii de consultare publică a proiectului a expirat, anumite probleme referitoare la legalitatea și oportunitatea măsurii propuse.

Un prim aspect pe care dorim să-l subliniem în cadrul analizei noastre se referă chiar la procedura de consultare publică a proiectului de act normativ, procedură ce trebuie să se supună prevederilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică.

Astfel, considerăm că, în raport cu implicațiile măsurii propuse, termenul stabilit pentru transmiterea propunerilor, sugestiilor sau opiniilor cu privire la proiectul de act normativ supus dezbaterii publice, a fost extrem de scurt, neasigurându-se tuturor părților interesate timpul necesar formulării și transmiterii unei poziții.

Totodată, ANCOM ține să sublinieze importanța respectării de către autoritatea publică inițitoare, a tuturor obligațiilor prevăzute la art. 6 din Legea nr. 52/2003.

Printre aceste obligații se numără și cea prevăzută la alin. (3) din cadrul articolului menționat, potrivit căreia *„Anunțul referitor la elaborarea unui proiect de act normativ cu relevanță asupra mediului de afaceri se transmite de către inițiator asociațiilor de afaceri și altor asociații legal constituite, pe domenii specifice de activitate, în termenul prevăzut la alin. (2).”* În consecință, având în vedere că pe de o parte, măsura propusă, respectiv instituirea unor taxe pentru utilizarea temporară a locurilor publice cu rețele de comunicații electronice, are un impact semnificativ asupra activităților de furnizare de rețele și servicii de comunicații electronice pe teritoriul municipiului București, iar pe de altă parte, faptul că în acest sector de activitate au fost constituite câteva asociații care grupează furnizorii din domeniul comunicațiilor electronice, proiectul supus dezbaterii ar fi trebuit transmis de către inițiator respectivelor persoane juridice, de a căror existență și identitate are fără îndoială cunoștință.

Prin urmare, considerăm că termenul de consultare stabilit de Primăria Municipiului București a fost insuficient pentru a analiza toate implicațiile propunerii de stabilire a unor taxe locale și propunem, cu privire la stabilirea taxei pentru utilizarea temporară a locurilor publice cu rețele de comunicații electronice, să organizați o dezbatere publică, la care să fie invitați să participe și reprezentanții furnizorilor de rețele de comunicații electronice.

2. Măsura consultată sub aspectul concordanței cu cadrul general de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice și a legislației privind concurența

Potrivit prevederilor art. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța-cadru), *„Furnizorii de rețele de comunicații electronice autorizați potrivit art. 4 pot, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, să instaleze, să întrețină, să înlocuiască sau să mute orice elemente ale rețelelor de comunicații electronice (...) pe, deasupra, în sau sub imobile aflate în proprietate publică sau privată”*.

Furnizorii de rețele de comunicații electronice beneficiază de aceste drepturi doar dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ anumite condiții și cu respectarea anumitor prevederi legale. Titularii își pot exercita aceste drepturi doar după încheierea unui contract în formă autentică cu titularul dreptului de proprietate sau de administrare.

Totodată, potrivit art. 26 alin. (4) din Ordonanța-cadru, *„Contractul încheiat în condițiile prezentului articol trebuie să prevadă obligația titularului dreptului instituit în*

condițiile art. 23 de a plăti titularului dreptului de proprietate sau de administrare asupra imobilului respectiv un preț reprezentând contravaloarea folosinței și despăgubirea pentru prejudiciile cauzate prin efectuarea lucrărilor. În cazul imobilelor proprietate publică, prețul se stabilește cu respectarea următoarelor principii:

a) să fie nediscriminatoriu între furnizorii de rețele publice de comunicații, să fie justificat și proporțional cu afectarea imobilului respectiv;

b) să acopere doar prejudiciile directe și certe cauzate prin efectuarea lucrărilor prevăzute la art. 22, precum și prin existența și funcționarea elementelor rețelelor de comunicații electronice care fac obiectul acestor lucrări."

Prin urmare, conform acestor prevederi, contraprestația datorată de furnizorul de rețele de comunicații electronice titularului dreptului de proprietate sau de administrare al imobilului proprietate publică, ca urmare a ocupării și utilizării acestor imobile în vederea desfășurării activității de furnizare de rețele de comunicații electronice, constituie o obligație contractuală a acestuia, decurgând din acordul încheiat cu proprietarul sau administratorul bunului proprietate publică, obiect al respectivei relații contractuale.

De asemenea, contraprestația datorată de furnizorul de rețele de comunicații electronice nu poate consta decât într-un „preț reprezentând contravaloarea folosinței și despăgubirea pentru prejudiciile cauzate prin efectuarea lucrărilor."

În consecință, stabilirea unei taxe pentru utilizarea temporară a locurilor publice cu rețele de comunicații electronice contravine prevederilor art. 26 din Ordonanța-cadru care prevede încheierea unui contract pentru exercitarea dreptului de acces pe proprietăți cu titularul dreptului de proprietate sau de administrare (referindu-se și la domeniul public și privat al unităților administrativ-teritoriale). Pentru stabilirea prețului contractului, în cazul imobilelor proprietate publică, trebuie respectate chiar anumite principii, fiind clar astfel că prețul pentru folosirea locurilor publice se stabilește prin negociere între cele două părți, și nu printr-un act de impunere emis de autoritățile administrației publice locale.

Chiar în ipoteza în care s-ar admite că stabilirea unor astfel de taxe ar suplini lipsa unor acorduri contractuale între furnizorii de rețele de comunicații electronice și autoritățile administrației publice locale care dețin un drept de administrare asupra unor bunuri aparținând domeniului public, respectivele impuneri ar trebui instituite cu respectarea principiilor stabilite de art. 26 alin. (4) din Ordonanța-cadru, respectiv:

a) să fie nediscriminatoriu, justificat și proporțional cu afectarea imobilului respectiv;

b) să acopere doar prejudiciile directe și certe cauzate prin efectuarea lucrărilor, precum și prin existența și funcționarea elementelor rețelelor de comunicații electronice.

Această concluzie se deprinde și din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 26 alin. (5) din Ordonanța-cadru, normă ce dispune că „În cazul în care Guvernul stabilește obligația de plată a unor sume, cu titlu de tarife sau de taxe de utilizare ori cu orice alt titlu, pentru ocuparea și folosința anumitor imobile aflate în proprietate publică, precum drumurile, podurile, pasajele, viaductele, tunelurile, suporturile și celelalte facilități destinate susținerii elementelor rețelelor și altele asemenea, titularul dreptului instituit în condițiile art. 23 datorează numai aceste sume ca preț al contractului.” (subl.ns).

Prin urmare, doar în situația în care Guvernul instituie în sarcina furnizorilor de rețele de comunicații electronice anumite taxe pentru utilizarea bunurilor proprietate publică, aceste sume sunt datorate în calitate de preț al contractului, preț care, potrivit art. 26 alin. (4) din Ordonanța-cadru, trebuie stabilit avându-se în vedere principiile enunțate de această normă.

Analizând însă documentele de motivare ce însoțesc proiectul de act normativ, constatăm că măsura instituirii unor taxe pentru utilizarea temporară a locurilor publice cu rețele de comunicații electronice, nu a făcut obiectul unei evaluări prin prisma principiilor

stabilite de art. 26 alin. (4) din Ordonanța-cadru, demers pe care îl considerăm obligatoriu având în vedere caracterul imperativ al normei enunțate.

ANCOM nu consideră că furnizorii de rețele de comunicații electronice trebuie să își exercite dreptul de acces pe proprietatea publică cu caracter gratuit. Dimpotrivă, acest drept, conform cadrului legal în vigoare, se exercită cu caracter oneros. Cu toate acestea, prețul stabilit pentru exercitarea acestui drept trebuie să aibă la bază anumite principii, adică să acopere doar prejudiciile directe și certe cauzate prin efectuarea lucrărilor, precum și prin existența și funcționarea elementelor rețelelor de comunicații electronice care fac obiectul acestor lucrări. Or, taxele locale stabilite, chiar pornind de la ideea că reprezintă acest preț pentru exercitarea dreptului de acces, nu au fost fundamentate pe niciunul dintre aceste principii. Singurele referiri în documentul de motivare cu privire la cuantumul acestor taxe au ca obiect sumele ce vor fi colectate la bugetul local, iar nu principiile pe baza cărora aceste taxe au fost stabilite sau impactul acestor taxe asupra furnizorilor de rețele de comunicații electronice. Exercitarea unor atribuții de către autoritatea locală trebuie să se realizeze întotdeauna cu respectarea principiilor proporționalității și obiectivității. Stabilirea unor taxe locale într-un cuantum extrem de ridicat poate determina retragerea unor furnizori de pe piață, în condițiile în care, așa cum vi s-a semnalat prin nenumărate observații transmise la acest proiect, valoarea acestor taxe amenință viabilitatea economică a furnizării de servicii de comunicații electronice în municipiul București. Astfel, o insuficientă documentare cu privire la cuantumul anumitor taxe poate avea efecte dezastruoase pentru utilizatorii finali. Într-o societate în plină dezvoltare, în care accesul la servicii de comunicații electronice este esențial pentru progresul economic și pentru a evita excluziunea socială, rolul autorităților publice este de a promova dezvoltarea acestor servicii și nu de a descuraja furnizarea acestora.

În plus, pornind de la susținerile conținute în documentul de motivare la acest proiect, putem concluziona că la baza acestui proiect de act normativ a stat un studiu (care nu este însă publicat) din care a rezultat că în municipiul București rețelele de comunicații electronice sunt instalate inefficient, iar echipamentele utilizate în acest scop ocupă foarte mult spațiu. Deși nu înțelegem cum au rezultat aceste concluzii, pare că stabilirea acestor taxe de utilizare temporară constituie mai degrabă o sancțiune pentru furnizorii de rețele de comunicații electronice, care utilizează echipamente sau tehnologii inefficiente, rezultând ocuparea abuzivă a unor spații, decât o modalitate de stabilire a unui preț corect pentru exercitarea dreptului de acces pe proprietăți. Din această perspectivă, având în vedere că piața municipiului București constituie o arie extrem de concurențială din punctul de vedere al serviciilor de comunicații electronice, care necesită adaptarea continuă a tehnologiilor la cerințele utilizatorilor finali și pentru a face față concurenței, considerăm că unele dintre conceptele utilizate în documentul de motivare sunt neclare sau utilizate impropriu, mai ales că nu se precizează ce se consideră a fi o rețea care ocupă în mod eficient spațiul public. Scopul urmărit de autoritățile administrației publice locale este cu atât mai neclar cu cât aceste taxe se aplică atât rețelelor subterane, cât și rețelelor supraterane, cu excepția proiectului NETCITY. Or, în condițiile în care chiar autoritatea locală participă la dezvoltarea unui proiect de instalare subterană a infrastructurii, este neclar de ce un astfel de proiect utilizează „eficient” spațiul public, pe când alte proiecte similare, ale unor furnizori de rețele de comunicații electronice, nu sunt la fel de „eficiente”.

Mai mult, așa cum precizam mai sus, măsura propusă prin proiectul de act normativ supus consultării publice, pare că nu asigură respectarea principiului nediscriminării, excluzând din sfera sa de aplicare furnizorul de infrastructură la nivelul municipiului București, situație de natură să contravină dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 a concurenței, cu modificările ulterioare, care prevăd că „*Sunt interzise orice*

acțiuni ale organelor administrației publice centrale sau locale, având ca obiect sau putând avea ca efect restrângerea, împiedicarea sau denaturarea concurenței, în special:

a) să ia decizii care limitează libertatea comerțului sau autonomia agenților economici, ce se exercită cu respectarea reglementărilor legale;

b) să stabilească condiții discriminatorii pentru activitatea agenților economici.”

Aceste principii au fost reiterate și la nivel comunitar, de Curtea de Justiție a Comunităților Europene, în cazul C- 334/03 Comisia v. Portugalia. Astfel, în acest caz, în temeiul cadrului comunitar în domeniul comunicațiilor electronice existent la data judecării cauzei, Curtea a considerat că exceptarea furnizorului Portugal Telecom de la plata unor taxe locale constituie o măsură discriminatorie care încalcă cerința stabilită de legislația comunitară ca Statele Membre să nu discrimineze între furnizorii de rețele de comunicații electronice. Astfel, pare că operatorul rețelei NETCITY nu datorează aceste taxe, în condițiile în care acestea se aplică doar pentru rețele de comunicații electronice, deși acesta instalează elemente similare de infrastructură. Prin urmare, se creează condiții discriminatorii pentru activități similare, din punctul de vedere al instalării de infrastructură, la nivelul municipiului București.

Prin urmare, ANCOM nu militează pentru un drept absolut și neîngrădit al furnizorilor de rețele de comunicații electronice de a avea acces pe proprietatea publică, dar în condițiile în care accesul la servicii de comunicații electronice este esențial pentru societate, modalitatea în care autoritățile locale își exercită anumite prerogative trebuie să respecte principiile legalității, nediscriminării, obiectivității și proporționalității.

Având în vedere toate aceste aspecte, considerăm că măsura propusă prin proiectul de act normativ, respectiv instituirea unor taxe pentru utilizarea temporară a locurilor publice cu rețele de comunicații electronice, încalcă dispozițiile legislației speciale privind regimul dreptului de acces pe proprietăți, regim derogator și sub aspectul eventualelor obligații fiscale ce pot fi impuse de autoritățile administrației publice locale pentru utilizarea de către furnizorii de rețele de comunicații electronice a unor imobile proprietate publică.

3. Analiza măsurii propuse în contextul legislației fiscale

Având în vedere natura fiscală a măsurii propuse, deși autoritatea de reglementare nu se poate pronunța cu privire la interpretarea anumitor dispoziții din domeniul legislației fiscale, considerăm totuși necesar să punctăm câteva probleme ridicate de analiza strict juridică a temeiului legal al măsurii propuse.

Potrivit dispozițiilor art. 283 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, *„Consiliile locale, Consiliul General al Municipiului București sau consiliile județene, după caz, pot institui taxe pentru utilizarea temporară a locurilor publice și pentru vizitarea muzeelor, caselor memoriale, monumentelor istorice de arhitectură și arheologice și altele asemenea.”*

Totodată, referitor la modul de aplicare a acestor dispoziții fiscale, art. 283 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 dispune că *„Taxele prevăzute la alin. (1) și (2) se calculează și se plătesc în conformitate cu procedurile aprobate de autoritățile deliberative interesate.”*

Însă, în vederea unei interpretări corecte a actualelor dispoziții ale art. 283 alin. (1) din Legea nr. 571/2003, considerăm necesar să amintim forma inițială a acestei norme, înainte de modificarea operată de dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 83/2004 privind modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea 494/2004. Astfel, potrivit acestor prevederi, în prezent abrogate, *„Consiliile locale sau consiliile județene pot institui o taxă zilnică de până la 100.000 lei*

pentru utilizarea temporară a locurilor publice și pentru vizitarea muzeelor, a caselor memoriale sau a monumentelor istorice, de arhitectură și arheologice."

De asemenea, în acord cu aceste prevederi, nivelurile indexate ale acestor taxe erau precizate în cuprinsul aceluiași articol, acestea fiind *„între 0 lei/zi și 100.000 lei/zi inclusiv"*.

În completarea acestor dispoziții, pct. 199 lit. (A) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, prevedeau anumite criterii pe baza cărora autoritățile administrației publice locale puteau institui respectivele taxe. Astfel, potrivit acestor dispoziții *„Pentru instituirea taxelor zilnice autoritățile deliberative ale administrației publice locale vor avea în vedere următoarele criterii:*

(A) pentru utilizarea temporară a locurilor publice:

1. imobilele să aparțină domeniului public sau privat al unității administrativ-teritoriale respective și acestea să fie administrate direct de către autoritățile administrației publice locale. Pentru sectoarele municipiului Bucureștii imobilele trebuie să le fie date în administrare, prin hotărâre, de către Consiliul General al Municipiului București potrivit legii. Nu intră sub incidența prezentului punct imobilele care aparțin domeniului public sau privat al unității administrativ-teritoriale și care sunt concesionate, potrivit legii;

2. utilizarea temporară a locurilor publice să aibă la bază reguli și proceduri clare, care să nu permită nici un arbitrar ce ar putea da naștere la favoritisme sau discriminări în raporturile cu contribuabilii, adecvate specificului pentru care se datorează taxa, și anume:

2.1. pentru parcare ocazională a vehiculelor, taxa se stabilește în lei/oră/vehicul, astfel încât nivelul acesteia înmulțit cu 24 să nu depășească 100.000 lei. Prin parcare ocazională se înțelege staționarea unui vehicul într-un loc public situat, de regulă, într-o altă unitate administrativ-teritorială decât cea în care se află sediul sau domiciliul, după caz, al deținătorului/utilizatorului vehiculului;

2.2. pentru parcare curentă a vehiculelor, taxa se stabilește în lei/zi/vehicul, astfel încât nivelul acesteia să nu depășească 100.000 lei. Prin parcare curentă se înțelege staționarea în mod obișnuit a unui vehicul într-un loc public, de regulă în unitatea administrativ-teritorială în care se află sediul, domiciliul sau reședința deținătorului/utilizatorului. Plătitorii acestei taxe nu datorează aceleiași unități administrativ-teritoriale și taxa prevăzută la pct. 2.1;

2.3. pentru depozitarea de materiale, taxa se stabilește în lei/m²/zi, astfel încât pentru un metru pătrat de teren ocupat pentru depozitarea de materiale, taxa/zi să nu depășească 100.000 lei;

2.4. pentru realizarea unor lucrări, taxa se stabilește în lei/m²/zi, astfel încât pentru un metru pătrat de teren afectat respectivei lucrări, taxa/zi să nu depășească 100.000 lei;

2.5. pentru desfacerea de produse ce fac obiectul comerțului, în piețe, în târguri, în oboare, în standuri situate de-a lungul drumurilor publice, în parcuri sau în alte locuri anume stabilite prin hotărâri ale consiliilor locale, taxa se stabilește în lei/m²/zi, astfel încât pentru un metru pătrat de teren afectat acestei activități, taxa/zi să nu depășească 100.000 lei;

2.6. pentru accesul în parcuri, în grădini zoologice, în grădini botanice, în târguri, în bălciuri, la ștranduri, la expoziții, la locuri de agrement sau altele similare, taxa zilnică se stabilește în lei/persoană, astfel încât aceasta să nu depășească 100.000 lei;

2.7. pentru ocuparea terenurilor cu construcții provizorii, autorizate în condițiile legii, taxa se stabilește în lei/m²/zi, astfel încât, pentru un metru pătrat de teren afectat respectivei construcții, taxa/zi să nu depășească 100.000 lei; datorarea acestei taxe nu îl exonerează pe contribuabil de plata redevenței sau chiriei, după caz, precum și de la plata impozitului pe clădiri și a impozitului pe teren;"

În consecință, având în vedere aceste dispoziții obiectul acestei taxe era determinat cu suficientă claritate, singura prevedere care ar fi putut include și rețelele de comunicații electronice, în ipoteza în care am considera temporare aceste construcții, fiind cea de la punctul 2.7., ce face referire la ocuparea terenurilor cu construcții provizorii.

Însă, noțiunea de construcție cu caracter provizoriu este definită de prevederile pct. 7 din Anexa 2 a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, cu modificările și completările ulterioare, care stabilesc că acestea constau în *„Construcțiile autorizate ca atare, indiferent de natura materialelor utilizate, care, prin specificul funcțiunii adăpostite ori datorită cerințelor urbanistice impuse de autoritatea publică, au o durată de existență limitată, precizată și prin autorizația de construire.*

De regulă, construcțiile cu caracter provizoriu se realizează din materiale și alcătuiuri care permit demontarea rapidă în vederea aducerii terenului la starea inițială (confecții metalice, piese de cherestea, materiale plastice ori altele asemenea) și sunt de dimensiuni reduse. Din categoria construcțiilor cu caracter provizoriu fac parte: chioșcuri, tonete, cabine, locuri de expunere situate pe căile și în spațiile publice, corpuri și panouri de afișaj, firme și reclame, copertine, pergole ori altele asemenea.”

Prin urmare, principala caracteristică a acestei categorii de construcții o constituie durata limitată de existență a acestora, precizată chiar prin autorizația de construire. În general aceste construcții răspund unor nevoi imediate care odată satisfăcute conduc la desființarea respectivei construcții.

Or, rețelele de comunicații electronice nu pot fi privite în niciun caz ca fiind construcții cu caracter provizoriu. De asemenea, nu se poate considera că astfel de rețele utilizează doar în mod temporar domeniul public. Aceste rețele sunt instalate în vederea oferirii unor servicii cu caracter continuu utilizatorilor finali, pe baza unor contracte care prevăd, adesea, doar perioade minime de furnizare și, în niciun caz, perioade maxime de oferire a unor servicii. De altfel, regimul de autorizare generală din domeniul comunicațiilor electronice dă dreptul titularului să furnizeze pe perioadă nedeterminată rețele de comunicații electronice. Mai mult, investițiile semnificative necesare pentru dezvoltarea unei rețele de comunicații electronice, care determină costuri fixe nerecuperabile ridicate, arată încă o dată că aceste rețele nu pot fi privite ca având caracter temporar sau provizoriu.

Având în vedere cele de mai sus, considerăm că furnizarea și instalarea de rețele de comunicații electronice exclud posibilitatea încadrării acestora în categoria construcțiilor cu caracter provizoriu.

În concluzie, conform formei inițiale a art. 283 alin. (1) din Legea nr. 571/2003, autoritățile administrației publice locale nu puteau impune o taxă de utilizare temporară a locurilor publice cu rețele de comunicații electronice.

Plecând de la această premisă, constatăm că modificările aduse acestei norme nu schimbă concluzia de mai sus. Abrogarea normelor metodologice citate și faptul că în textul în vigoare al art. 283 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 nu mai apare sintagma *„taxă zilnică de până la 100.000 lei”*, nu poate constitui temeiul legal pentru impunerea în sarcina furnizorilor de rețele de comunicații electronice, a obligației de plată a unor taxe pentru utilizarea temporară a domeniului public aflat în administrarea Consiliului General al Municipiului București.

În încheiere, dorim să vă amintim dispozițiile art. 3 lit. a) din Legea nr. 571/2003, potrivit cărora unul dintre principiile fiscalității îl constituie *„neutralitatea măsurilor fiscale în raport cu diferitele categorii de investitori și capitaluri, cu forma de proprietate, asigurând condiții egale investitorilor, capitalului român și străin”*.

În condițiile în care, așa cum am arătat și la pct. 2 din prezentul document, măsura propusă nu respectă principiul nediscriminării prevăzut de legislația din domeniul

comunicațiilor electronice, considerăm în consecință, că și principiul neutralității măsurilor fiscale nu a fost avut în vedere la fundamentarea măsurii propuse.

În speranța că observațiile transmise de ANCOM vor fi luate în considerare la finalizarea proiectului actului normativ supus consultării, vă mulțumim încă o dată pentru posibilitatea oferită de a ne exprima punctul de vedere cu privire la un proiect care poate influența în mod semnificativ dezvoltarea pieței de comunicații electronice în municipiul București.